

Akkor láttam ismét Károly bácsit, amikor a tsz vontatójának pótkocsijáról le-
emelték a kővéhnedt lovat és a döngkútba hempergették. Az öreg torkát megszorította
a keserűség, amikor a tetem tompa huppanással, a kút fenekére ért. Aztán mintha
egyszeriben megszűnt volna a fájdalma. Önmagával is megérettette, hogy öreg volt
már az a ló. Aztán leöntötte a tetemet, frissen oltott bugyborgó, fehér mésszel.

JÜRGEN LÜTTICH 1939.

ELSŐ EMLÉK

1.

Mentünk
a rőt szín ég alatt.
Döbrent csend ült a városon.
Hol, úgy tudtuk, utak
vannak és házak,
néhány fal meredt
fenyegetőn
a vértől lucskos ég felé.
És fekete pelyhek hulldogáltak.

2.

Gyermekéjek. Pinceéjek. Gyermekéjek.
Szirénahang Fölrettenés Futás
Lépcsőkön tompa fény Vakolt-falak
Pince-arcok
Vijjgó fenyegető rettegve síró
éjszakák
Pinceéjek. Gyermekéjek. Pinceéjek.

3.

Játszottunk
e vijjgó világnak
e tüzet okádó világnak
ez önmagát emésztő embervilágnak pincejében.
Játszottunk magunknak
egy érthető világot.

Fordította : SZABÓ KÁROLY